

hedsraad bygget Forsamling komme til i det væsentlige at se ganske ud som vor Rigsdag. Jeg tror, det er en uaaendelig Maade, hvorpaa man her vil tage paa aandelige Ting, og at det er ganske i Strid med hele den Udvikling, der hidtil er foregaaet her i Landet. Det synes mig da ogsaa oprigtig talt, at det er en noget mærkelig Opfyldelse af Grundlovens § 75, som siger, at Folkekirkens Forfatning skal ordnes ved Lov. Thi hvad gaar denne Lov ud paa? Hvis de Herrer ville lægge Mærke til § 21, er der der anført to af de vigtigste Ting vedrørende Ordningen af Folkekirkens Forfatning. Der er anført, hvad der skal gøres med Hensyn til Betingelserne for at søge Embede i Folkekirken, og der omhandles Spørgsmaalet om Lønningerne inden for Folkekirken. Og med Hensyn til begge disse Punkter henviser denne Lov Sagens Ordning til kgl. Anordning. Nu maa jeg tilstaa, at jeg aldrig har forstaaet Grundlovens Bestemmelser om, at Folkekirkens Forfatning skulde ordnes ved Lov, paa den Maade, at man skulde give en Lov, der henviser Sagens Ordning til kgl. Anordning. Men det er det, der foreslaas her paa saa vigtige Punkter, som der her er Tale om. Vi have jo faaet Ministerens Udtalelse om, at han overhovedet ikke vil forelægge Spørgsmaalet om Lønningerne. Det vil han selv ordne gennem Stiftsmidlerne efter de Antydninger, der findes i § 21. Vi have endvidere den højtærede Ministers Ord for, at han helst vil, at man skal overlade det, man kalder Kirkens Gods, til Folkekirken og saa lade den ordne sine egne Sager. Jeg kan ikke tro, at den højtærede Minister har tænkt denne Tanke igennem med Hensyn til Fremtiden. Thi der er dog ingen af os, der kan vide, om der ikke om et halvt Hundrede Aar eller maaske før kunde være en saadan Stilling inden for Folkekirken, at et Flertal inden for den Kirkeforfatning, som Ministeren nu tænker at bygge op paa Menighedsraadene, vil optræde med stort Despoti over for Mindretallet. Det have vi ikke Spor af Sikkerhed imod. Der kommer Røster frem fra antikristelig Side, som ere alt andet end frisindede i denne Henseende, og som ønske, at man skal skride

ind imod Kristendommen. Jeg har læst Udtalelser om, at man skulde forbyde Kristendommens umoralske Grundsætninger i en Nutidsstat. Vi kunne overhovedet ikke vide, hvilke despotiske Betragtninger der kunne faa Flertal inden for de folkekirkelige Kredse, og saa kan man være vis paa, at i alt Fald en meget stor Del af Folkekirkens Medlemmer og det af de mest interesserede ville forlade den. Er det da virkelig den højtærede Ministers Mening, at det Gods, som nu anvendes til Underholdning af det religiøse Liv i Folkekirken, i saa Tilfælde uden videre skulde blive hos vedkommende Flertal i den da bestaaende Folkekirke, og at det Mindretal, der saa sig nødsaget til at forlade Kirken, aldeles ingen Part skulde have deri? Saa snart dette Gods en Gang for alle var overladt til den Folkekirke, som Ministeren tænker sig organiseret, var det selvfølgelig overladt til dens Flertal; thi det ere den ærede Minister og jeg enige om, at Flertallet af en Repræsentation er Repræsentationen. Men noget saadant tror jeg dog ikke, den højtærede Minister vilde være med til, hvis han havde gennemtænkt det. Jeg er i hvert Fald vis paa, at man ikke vilde være med til det her i Rigsdagen. Jeg tror, at Rigsdagen vil forbeholde sig sin Frihed til til enhver Tid at anvende det Statsgods, der nu anvendes til Støtte for Folkekirken, paa den Maade, den finder rigtigt til Støtte for det religiøse Liv i Landet til et Samfund eller til flere. Lad os derfor arbejde videre paa at ordne Folkekirkens Forfatning gennem kirkelige Love af lignende Art som hidtil, hvorved man giver det religiøse Liv det friest mulige Spillerum inden for Kirken. Det er sikkert dette og det at kunne vælge sine Præster, som Befolkningen sætter Pris paa. At et Raad paa 6 Medlemmer skulde faa Ret til at gøre en Indstilling om Præstevalget, et Raad, som maaske slet ikke er i Overensstemmelse med Menigheden paa den Tid, det sætter den neppe stor Pris paa. Der er jo fra mange Sider indvendt meget mod de Indstillinger, som saadanne Raad kunne komme med. Jeg skal ikke tillægge alle disse Indvendinger stor Værdi; man kan naturligvis ikke være blind for, at inden for saadanne Raad paa 6 til 8